Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
març 2009
BarriSants.org

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm. 127

LA BURXA ESTRENA NOVA SECCIÓ

És l'espai de la Xarxa d'Intercanvi de Sants: veïnes i veïns units per crear una alternativa de consum a través de l'intercanvi de temps i l'aprofitament d'objectes. En vols formar part? **Pàgina 11**

XIS Xarxa d'Intercanvi de Sants

Massa sang!

PÀGINES CENTRALS

Banda Barretina, guanyadora de dos premis a la seva població, tenen com a objectiu divulgar la llengua catalana a través del mestissatge musical.

La setmana tràgica

PÀGINES CENTRALS

De la doctora en Història Contemporània Dolors Marín. Obra que coincideix amb el centenari de la revolta popular de 1909.

Arcadi Oliveres

Entrevista al conegut economista que aquests dies ha visitat el barri per fer una xerrada a les Aules Obertes que s'organitzen a Sant Medir. **Pàgina 12**

Opinió

La llengua, polèmica a Galiza

PÀGINA 2

La llengua torna a ser arma llancívola en el marc d'una campanya electoral. Aquest cop, però, li ha tocat el torn a la llengua gallega. Us presentem una reflexió entorn de la qüestió.

En Moviment

Cooperativisme històric al barri

PÀGINA 8

El Projecte Barri Cooperatiu vol recuperar el bagatge històric cooperativista de Sants com a memòria política per ajudar a crear noves experiències de cooperació social i superar els moments de crisi actuals.

Cultura

22a calçotada de Sants

PÀGINA 10

El primer diumenge de març és sinònim de calçotada al barri. El Casal Independentista de Sants Jaume Compte va tornar organitzar la tradicional calçotada a la plaça de Sants, que va aplegar unes 700 persones.

La Generalitat tancarà l'Oficina de Treball de la plaça de la Farga

En un moment en què la crisi està en boca de tothom, s'ha fet públic que el proper mes de març l'Oficina de Treball de la plaça de la Farga serà traslladada a l'Estació del Nord mentre no es trobi una nova ubicació més adequada al mateix barri de Sants. D'aquesta manera, les persones usuàries hauran de desplaçar-se fins al centre de Barcelona per rebre els serveis que corresponen a aquesta oficina. Aquesta seu, dependent de la Generalitat, està saturada des de fa temps, i la situació de crisi ha generat un augment dels casos que ha d'atendre.

Membres del Centre Social de Sants valoren molt negativament aquest canvi temporal d'emplaçament. D'una banda, perquè fonts de la Generalitat han admès que el trasllat pot allargar-se durant molt de temps, ja que encara no es disposa d'un nou local. De l'altra, perquè no s'entén que es tanqui l'oficina sense obrir-ne una de provisional davant de l'augment en la demanda d'aquest servei.

Altrament, els moviments socials estan preparant la setmana de mobilitzacions contra la crisi convocada pel Fòrum Social Mundial, la qual tindrà lloc a finals de març. Per escalfar els motors, el 20 de febrer hi va haver al barri una Jornada d'Accions Descentralitzades contra la crisi. **Pàgina 4**

Una de les accions emmarcades dins la Jornada de Lluita del 20 de febrer. **ALBERT GARCIA**

El perill plana sobre els refugis antiaeris

Les obres del carrer Masnou han portat la polèmica sobre la conservació dels refugis de la Guerra Civil als nostres barris, on n'hi ha uns 125 del miler que es van construir a la ciutat. Un d'ells s'ha descobert recentment amb les obres de pavimentació del carrer esmentat.

Així, i malgrat que els responsables de les obres no hagin notificat res al Museu d'Història de la Ciutat, les denúncies del veïnat sobre l'existència del refugi podrien ser certes. I és que és comú –tant en obres públiques com privades– enderrocar o omplir de ciment les restes de refugis sense comunicar-ne la trobada per evitar l'allargament dels terminis de les obres. Una pràctica que posa en perill la preservació de la nostra memòria històrica. **Pàgina 3**

Opinions

Editorials

Amagant el passat que no els agrada

La troballa de restes arquològiques és rebuda, per alguns, amb gran alegria, mentre que, per altres, suposa una nosa i una pèrdua de temps i diners.

Els temes als principals mitjans de comunicació es van succeint a mesura que les modes neixen, creixen i desapareixen. Això és el que va passar amb la polèmica —necessària, d'altra banda— que va suscitar l'aprovació de la Llei de la memòria històrica. A tot arreu i en tot moment es parlava dels judicis a republicans durant la postguerra, de les fosses comunes on hi havia enterrats els *perdedors* de la Guerra Civil, de la rehabilitació pública dels i les lluitadores per la llibertat... Però això, ara, ja no és moda. És molt simptomàtic que quan es té l'oportunitat de recuperar un tros del nostre passat, un passat que ens van arrabassar per la força de les armes, s'imposi el silenci i es miri cap a un altre costat. La possible descoberta d'un refugi antiaeri amb les obres de pavimentació del carrer Masnou hauria de reobrir el debat sobre la responsabilitat que tenim, tots i totes, de vetllar perquè no ens tornin a tapar els ulls i les orelles davant episodis de la història que incomoden els qui estan «a dalt». Com tampoc hauríem de permetre que els criteris econòmics siguin els únics que es tenen en compte a l'hora de restaurar i gestionar el nostre patrimoni històric, tal com ha succeït amb la majoria dels refugis antiaeris que s'han descobert a Sants i a Barcelona. El temps, els diners i l'oblit (un oblit que no és casual) són els pitjors enemics de la història, una història que, d'altra banda, és una més de les eines per créixer com un poble lliure i combatiu.

A la crisi, punyalades

La crisi torna a posar de relleu que el model de consum actual és insostenible, i que aquest sistema no s'ha de refundar: s'ha de tallar d'arrel.

Durant el *corralito*, a l'Argentina, la població es va organitzar per fer front a la crisi, que els havia deixat sense poder treure els diners del banc. Els mercats d'intercanvi van proliferar. I és que, en aquests, els diners no tenen cap mena de valor. Es pot oferir temps, coneixement, serveis, etc., sense necessitat de tenir res material. Esdevé una bona alternativa a un sistema que dóna un valor monetari força aleatori, subjectiu i dubtós al temps i el treball de les persones. I és per això que des de LA BURXA celebrem la posada en funcionament de la Xarxa d'Intercanvi de Sants, i animem tothom a visitar l'espai que la XIS tindrà reservat cada mes al periòdic. Hi hagi o no hi hagi crisi.

Opinió

Madrileny, l'accent majoritari

Eudald Vilamajó

Sota el lema «*Libertad para elegir*», Galicia Bilingüe demostra la poca capacitat de convocatòria que té a Galiza i la molta complicitat de les institucions i els mitjans de comunicació.

Poc més de 3.000 persones de tot l'Estat es van manifestar el passat 8 de febrer per Compostel·la en contra de la suposada imposició del gallec. El més destacable de la protesta, buida de contingut per enganyar una massa social que no havien pogut mobilitzar, va ser la presència d'una important varietat d'accents i suports de tot l'Estat, entre els quals, els de les líders d'UpyD i Ciutadans, Rosa Díez i Albert Rivera. El caire de la manifestació s'evidenciava en els suports a la convocatòria, com l'Asociación de Víctimas del Terrorismo i la Falange Auténtica.

Durant tot el recorregut de la manifestació es van deixar veure una desena d'accions de protesta, on, davant la incredulitat de les assistents foranies, un notable nombre d'espontànies se sumaven a les contramanifestacions que se succeïen, la majoria de les quals usaven la ironia típica de la zona, la *retranca*, basada a escarnir la protesta que consideraven ridícula.

D'altra banda, els mitjans de comunicació de masses, després d'haver publicitat la convocatòria amb insistència, es van encarregar de criminalitzar la resposta combativa que hi va haver a la intromissió de la policia estatal, la qual impedia les expressions dels centenars de persones que van mostrar la seva disconformitat de diferents maneres.

Aquesta mala publicitat i l'excés de la policia van acabar amb un centenar d'identificats i 11 detencions. Les causes i pallisses més greus se les van endur quatre membres de Nos-UP, partit de l'esquerra independentista gallega, aprofitant el marc electoral en el qual també es presenten per desacreditar la feina social de la qual són partíceps.

Com a casa nostra, el punt de mira d'aquests dies de campanya s'ha de desviar dels problemes interns dels partits. Sobre la taula, un suposat tema de llicències de bars a Compostel·la és un dels plats forts de l'actualitat electoral. Però, com a casa nostra, dels molts bars sense llicència que hi ha a Compostel·la, només Henriqueta Outeiro, Sala Nasa i A Gentalha do Pichel són els locals criminalitzats, que curiosament són els que potencien la cultura popular gallega.

L'estat legal d'aquests locals només és una excusa per poder-ne assegurar el tancament el dia que es vulgui. De fet, les acusacions d'un dels líders del PP anava bastant més lluny, els quals afirmaven que en aquests locals hi preparaven «còctels molotov la kale borroka compostel·lana». Tot i demostrar-se la falsedat d'aquestes acusacions, els líders dels partits majoritaris han aprofitat la campanya per creuar-se atacs i per prometre investigacions o tancaments.

Salt de plens

Crisi? Quina crisi?

Quel Ness

Aquest és el títol d'un àlbum de l'emblemàtic grup musical Supertram. La foto de la portada era un paio amb ulleres de sol i banyador escarxofat en una gandula, sota un para-sol, i amb un got a la mà. Al voltant seu, un paisatge desolador. Brutícia pertot arreu, xemeneies de fàbriques mig derruïdes, etc.

La metàfora estava servida i podia donar lloc a diverses interpretacions: hom no té crisi si no la vol veure; algú és tant inconscient o *catxondo* que mentre tot s'ensorra ell s'ho passa bé, etc.. I no cal dir que la imatge té la seva bona dosi d'humor. També els inclassificables Monty Paython han fet contribucions –tot i que no sempre– al que podríem denomenar *humor intel·ligent*, irònic, sarcàstic, o com vulgueu dir-li. Sense anar més lluny, hi ha l'escena impagable de la pel·lícula *La vida de Brian*, al final del film, en la qual un crucificat canta la cançó *Always look on the bright side of life* («mira sempre el cantó brillant del vida»). Brian, l'únic que no la canta, està rodejat d'una trentena de crucificats que fan els cors i que xiulen la tornada quan toca. A sota seu, els cossos sense vida de l'escamot suïcida, que moments abans ha fet honor al seu nom.

Bé, doncs l'altre dia, mentre em pixava de riure amb *Crackòvia*, vaig veure aparèixer un personatge patètic, el rei Artús, que es va posar a cantar la cançó amb una versió lliure adreçada als *pericos* –cal reconèixer que cantar la cançoneta a Can Ràbia, sobretot abans del derbi, era tota una provocació plena de mala llet–, i que per suavitzar-ho en Tamudo li va deixar anar que era un «*tontolaba*» o quelcom per l'estil.

Com deia, el personatge del rei Artús és d'un ridícul fora de mida; l'han guarnit de tal manera que ni el pitjor enemic de l'actor ho hauria fet millor: una cota de malla horrorosa, un sol al pit que un nen de dos anys hauria dibuixat millor, un casc que sembla un orinal foradat... Una cosa és fer riure i una altra, fer pena. A sobre, per més inri, el fan passejar així guarnit per programes de televisió, en una mostra de propaganda d'un teatre mai vista (ignoro si pagant o per la patilla, del rei Artús, és clar).

Doncs resulta que la cançó forma part de l'espectacle que es representa en un teatre del Paral·lel –venint del Triclicle en espanyol, és clar– i que és una versió d'una obra dels mateixos Monty Paython. La cançoneta fa així: «*Todos juntos! ¡Busca el lado bueno de vivir! Si tu vida es una mierda, quizás es que no te acuerdas de amar, cantar, bailar y sonreir... Si estás hundido en la miseria usa un truco de comedia! Solo rejuntar los labios y soplar! ¡Oooh! ¡Busca el lado bueno de vivir! ¡De vivir! ¡De vivir!*».

Què voleu que us digui. La cançó cantada pels crucificats tenia molta gràcia. Cantada per un grup d'actors, la majoria catalans, en espanyol i vestits d'època, a mi no crec que me'n fes gaire, de gràcia. I menys en aquests moments. No ho sabré mai perquè no penso anar-hi.

Cartes

La Màfia

J. Font

Fa poc un periodista anunciava que la Màfia s'estava començant a situar a cotes de poder de l'Estat. A risc d'acabar necessitant una escorta com la d'aquest senyor (què contentó estava l'Hereu de sortir a la foto amb ell, envoltat de tanta *seguretat*), revelaré la meva descoberta: tinc indicis que la Màfia fa anys que està establerta aquí, i que el seu àmbit principal d'actuació és la concessió dels carnets de conduir.

La màfia està tant a les autoescoles com al funcionarat examinador. Entre els uns i els altres, extorqueixen l'aprenent de totes les maneres. A més, aquí la Màfia és marcadament espanyolista i xenòfoba, i a part dels perjudicis econòmics en l'aprenent, el torturen ideològicament.

Fa poc n'he estat víctima. D'exemples de vexacions n'hi hauria diversos, però el més il·lustratiu pot ser el del dia de l'examen. El meu professor va reconèixer l'examinador com el de la setmana anterior, i em va dir que ni se m'acudís parlar-li en català. I així ho vaig fer. I això que fa anys que no canvio al castellà si l'altra persona entén el català.

Però aquella persona tenia el dret a suspendre'm si em catalogava com a «separatista» (el professor d'autoescola, després de la *recomanació lingüística*, em va dir «que no estem per separatismes»). En fi...

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Sants

Refugis sota amenaça

Tot i la llei de la memòria històrica i les propostes per catalogar els refugis de la Guerra Civil per part de diverses forces polítiques, aquests es troben amenaçats per les obres a la ciutat. A Sants, Hostafrancs i la Bordeta n'hi ha uns 125.

Agus Giralt
Sants

L'alarma sobre la conservació dels refugis de la Guerra Civil ha sonat a Sants. Ha estat en les darreres setmanes i en les obres de pavimentació del carrer Masnou: alguns veins del carrer van afirmar que havien aparegut restes d'un refugi. Tal i com assenyalen diversos estudis, això no seria estrany, atès que sota aquest carrer es va construir el refugi número 741.

En qualsevol cas, les obres han continuat sense una notificació al Museu d'Història de la Ciutat, que és l'encarregat de certificar aquestes troballes i fer els estudis pertinents.

LES OBRES AMENACEN LA CONSERVACIÓ DELS REFUGIS

En l'actualitat, després de 70 anys de silenci al respecte, molts d'aquests refugis, els que encara no han desaparegut, es troben en perill. En les diverses obres, públiques o privades, que es duen a terme a la ciutat sovint apareixen restes de refugis que moltes vegades no son ni tan sols notificades.

Cal pensar que, en alguns casos, poden haver estat confosos amb antigues clavegueres o túnels de serveis, ja que de fet certs refugis, especialment els construïts per l'Ajuntament, van ser pensats per a un nou ús un cop acabada la guerra. Però en molts altres casos, si no es notifica no és per desconeixement sinó per evitar que s'allarguin els terminis d'obres. Així, algunes empreses constructores n'han enderrocat alguns o els han omplert de ciment sense comunicar-ho. En els darrers temps, només al Districte es tenen notícies diverses en aquest sentit.

DIVERSOS ENDERROCAMENTS AL DISTRICTE

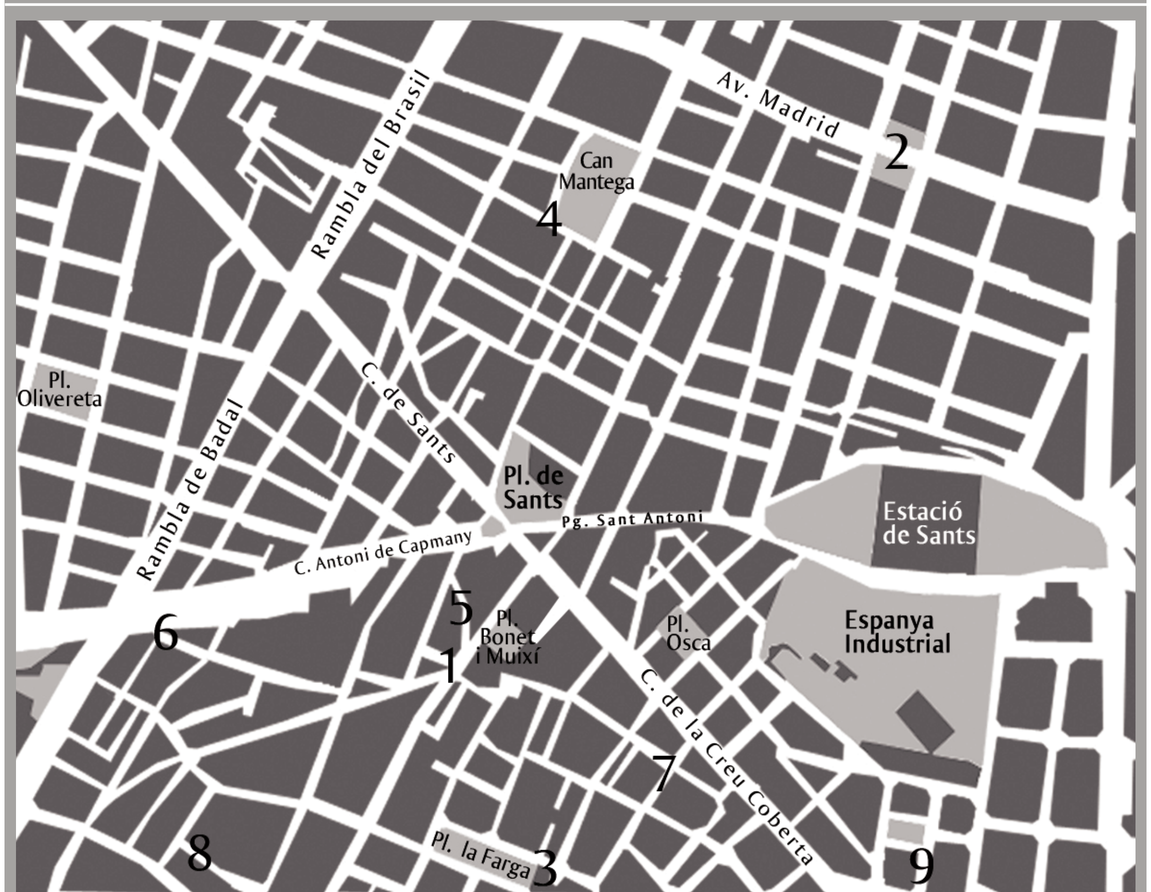
El cas recent que ha tingut més ressò ha estat el de la plaça Navas, al Poble Sec, on, tot i les advertències dels veïns sobre l'existència del refugi, es van tirar endavant les obres per construir-hi un aparcament i poc després el refugi, efectivament, va aparèixer.

Però sense marxar de Sants podem trobar altres exemples, com ara el refugi número 15 que va quedar al descobert durant les obres de pavimentació del carrer Sagunt l'any 1998, i el refugi 722, que era al carrer Bonaventura Pollés amb Burgos i que després d'aparèixer en unes obres va ser tapat per la constructora, la qual posteriorment va fer fallida.

Els obrers desconeixen l'existència del refugi del carrer Masnou. **ALBERT GARCIA**

Refugis a Sants

1. C. Sagunt / c. Olzinelles: descobert amb les obres de pavimentació del carrer.
2. Pl. del Centre: el més gran del barri, construït per l'Ajuntament. Desaparegut.
3. Pl. de la Farga.
4. C. Rosés: situat sota la Casa Gran. Està tapat pel paviment de l'immoble.
5. C. Fernández Duró: es creu que el refugi està sota l'actual pati dels Maristes.
6. C. Bonaventura Pollés / c. Burgos.
7. C. Espanya Industrial / c. Masnou: probablement acabat de descobrir i tapat.
8. C. Toledo: descobert el 1974.
9. C. Consell de Cent / c. Torre d'en Damians: descobert el 2003. Desaparegut.

L'apunt històric

Una ciutat sota terra

A. G.

Quan els avions italians van començar a bombardejar sistemàticament Barcelona durant la Guerra Civil la població de la ciutat, que superava llargament el milió d'habitants, es va trobar davant d'un repte mai viscut fins llavors a cap gran ciutat del món. El camp de batalla, que a les guerres antigues es limitava al front, ara s'ampliava, per mitjà de la incorporació de l'aviació, a qualsevol espai. Per als italians i per als alemanys, Barcelona va esdevenir un camp de proves per a la guerra mundial que ja s'estava gestant.

La situació geogràfica de la ciutat feia de Barcelona un espai de difícil defensa, ja que a banda de situar algunes bateries antiaèries poc més es podia fer. Els italians feien servir Mallorca com a base per a l'atac, i sobrevolant el mar els avions difícilment podien ser detectats. Davant d'aquesta situació i amb unes institucions dedicant gran part de l'esforç econòmic al front de guerra, la població civil es va autoorganitzar per construir refugis antiaeris.

A tot Barcelona es van edificar més de 1.000 refugis, uns 120 dels quals, a Sants Hostafrancs i la Bordeta.

Aprofitant les relacions socials existents en cooperatives, associacions, comissions de festes, blocs de veïns i tot tipus d'entitats, la gent va substituir les administracions que, ateses les dificultats del moment, es van limitar a inspeccionar els refugis per veure que fossin aptes i a edificar-ne algun de grans dimensions, com en el cas de Sants és el que hi va haver a la plaça del Centre. Gràcies a aquestes inspeccions que va fer metòdicament la Junta de Defensa Passiva avui en dia podem saber amb força precisió la situació dels refugis.

Acabada la guerra, amb la victòria del feixisme, els refugis van esdevenir quelcom incòmode per a tothom. Per a les institucions franquistes resultaven un record de les massacres que havien dut a terme i que s'entestaven a negar. A banda, tenien por que els refugis servissin d'amagatall per a maquis o fugitius del franquisme. Per a la resta de gent, eren un record amarg sobre el qual no podien parlar. Així doncs, els refugis es van tancar i no se'n va tornar a parlar mai més.

A PEU DE CARRER

‘Tiroteig’ al barri

Thelma i Louise

Tornàvem d’un natalici la Thelma, jo i les nostres petites quan de cop i volta, en ple carrer de Sants amb Olzinelles veiem que la policia fa un gir brusc i encén la sirena. A l’instant, apareix un Audi A3 negre avançant per la vorera del carrer Oliznelles, i en un intent de fugir, vacolpejar a un taxi. Tots estaven bloquejats amb el semàfor en vermell i cotxes parats.

Van baixar els dos policies *pipa* en mà, amb una gest que semblaven el xèrif del poble. Quan van arribar a la finestra del cotxe fosc, van amenaçar de disparar al conductor just a l’altura del cap. Però el senyor no en va fer cas, i l’ajudant del xèrif (tan intel·ligent com ell, amb la mateixa actitud i sense adonar-se que a aquella hora el carrer de Sants està saturat de gent) va apuntar-lo, sense cap problema i sense el menor sentit del ridícul.

I aquí va començar la *pel·li*. En un moment van començar a disparar al cotxe, sense més, un, dos, tres, més de cinc trets, amb aquella actitud ridícula i amb les voreres plenes a vessar de gent. L’Audi va aconseguir girar per Olzinelles per baixar pel carrer de Sants. Per què, encara que els cotxes tenen rodes i és fàcil punxar-les amb una *pipa*, aquells dos disparaven enlaire? Qui sap en què pensaven o a què jugaven, però disparaven com a les pel·lícules de John Wayne. Mentrestant, Thelma insultava a la poli –sempre va ser més subversiva que jo– amb la por que els malvats delinqüents s’embranquessin en un tiroteig. Però no van fer res excepte fugir.

I l’endemà la premsa va explicar que aquell personatge de la pipa estava defensant-se perquè el conductor del cotxe fosc l’havia atropellat i que tota la pel·lícula es devia al fet que el malvat cotxe fosc havia comès una infracció de trànsit. És clar, i John Wayne es va despertar, però era un simple urbà, amb les esquenes ben cobertes i una coartada perfecta. Que bé que s’ho munten sempre!

Grups ultracatòlics assetgen les dones que volen avortar

La polèmica entorn del dret a l’avortament es pot veure en directe, a prop del nostre barri, al carrer Viladomat, 125, davant la Clínica Aragó. Cada 25 de mes s’estan portant a terme dues concentracions, al mateix lloc, d’ideologia ben diferent.

Albert Ricart
Esquerra de l’Eixample

Concentració davant la clínica Aragó pel dret a l’avortament lliure i gratuït. **DIRECTA**

Per una banda, la convocada per grups ultracatòlics i conservadors, entre ells, els anomenats *Kikos*, que s’oposen al dret de les dones a decidir. Per l’altra, la que convoca la Campanya pel Dret a l’Avortament Lliure i Gratuït i els moviments socials.

El passat 25 de febrer la primera concentració va aplegar unes 200 persones sota el lema «Dret a viure». Es va fer una missa a la porta de la clínica mentre es proferien insults i actituds agressives i sexistes envers les persones de l’altra concentració. Aquesta estava formada per unes 300 persones, a favor al dret de decidir de les dones sobre el seu embaràs i en suport a les persones treballadores de la clínica i les usuàries, d’aquest i de la resta de centres. Volen que l’església deixi d’immiscir-se en la vida de les persones i unes polítiques que facilitin una veritable planificació familiar.

ES REFORMARÀ LA LLEI DE L’AVORTAMENT

Un altre escenari del debat es troba al Congrés espanyol, que el 17 de febrer va aprovar la proposta de nova llei de l’avortament, que modificarà alguns aspectes de l’anterior. Malgrat que els terminis en els quals es podrà avortar encara no s’han establert, tot apunta que es podrà fer sense justificació, durant les 14 primeres setmanes i durant les primeres 22 en cas de perillar la salut de la mare o del fetus. Es regularà l’objecció de consciència i es proposarà que les noies majors de 16 anys no necessitin permís parental per avortar, l’establiment de l’educació afectivosexual com a obligatòria, la formació dels professionals i mesures sobre l’accessibilitat dels mètodes contraconceptius.

Les entitats feministes ho consideren insuficient. Per Montse Cervera, de la Campanya pel Dret de l’Avortament Lliure i Gratuït, és una llei poc concreta sobre la despenalització i l’objecció de consciència. I es pregunta: «L’avortament més enllà del termini fixat continuarà tipificat al codi penal o les dones solament tindrem el dret de decidir durant les 14 primeres setmanes?».

El ‘lleure lliure’arriba a Sants

Redacció
Sants

La Granera es presentarà el proper 7 de març a Can Vies. Els seus impulsors afirmen que es tracta d’un projecte que pretén unir el foment d’un lleure lliure amb la necessitat de crear un projecte laboral cooperatiu i compromès amb les persones i la terra. Conceben La Granera com un punt en una xarxa més àmplia de col·lectius i iniciatives relacionades amb la creació d’una nova manera de viure i gaudir del temps lliure. Reivindiquen el lleure com el temps per poder-se desenvolupar com a persones i pretenen trencar el rol d’espectador i consumidor que fomenta el model d’oci dominant.

Logotip del projecte. **LA GRANERA**

POTENCIANT LA ‘CREALITZACIÓ’

Així, Sants comptarà properament amb un nou local cooperatiu, que a més de ser la seu del projecte oferirà un espai gastronòmic i una sala polivalent oberta a la participació de tothom, on es puguin dur a terme tota mena d’activitats que afavoreixin la *crealització*.

Aquest és un concepte que ells mateixos han creat: ve de la fusió dels termes *crear* i *realitzar* i està relacionat amb l’impuls d’activitats en què els participants siguin els protagonistes i que es desenvolupin de forma col·lectiva i espontània.

El model d’oci en les societats actuals

Els impulsors de La Granera defensen que l’oci ha esdevingut una peça fonamental per al captalisme. El temps no laboral és un temps destinat al *consum* de la producció industrial i actualment sembla que només *l’esbarjo organitzat* no és entès com a vagància, amb la majoria d’activitats de lleure marcadament regulades i dirigides. Així, no ens ha d’estranyar la dada recollida per l’Institut d’Estadística de Catalunya, segons la qual l’any 2003 anar a passar el dia a un centre comercial era l’activitat de lleure preferida per les persones enquestades (un 49,12%).

Trasllat de l'Oficina de Treball

Façana de l'Oficina de Treball de la Generalitat que serà tancada pròximament. **ESTER RAMS**

Encara no es coneix la data exacta, però el proper mes de març l'Oficina de Treball de la plaça de la Farga es traslladarà a l'Estació del Nord.

Ester Rams
Sants

El canvi d'ubicació afectarà els treballadors i persones usuàries de l'oficina, que s'adreça als districtes 14 i 28 –Sants, Hostafrancs, la Bordeta i Badal– i que, tal i com assenyalen, ja fa temps que està saturada, una situació que s'ha vist agreujada en els darrers mesos a causa de la crisi. A Barcelona les 11 oficines de treball que hi ha han incrementat en un 60% els tràmits de fa un any i és que, segons les dades oficials, a finals del mes de gener hi havia a la ciutat 80.207 persones aturades (el 8,4% de la població activa), una xifra que pot ser més elevada si hi comptem les persones que no estan donades d'alta a l'Inem, i que segurament anirà augmentant al llarg del 2009.

També cal tenir en compte que més d'un 30% de les persones sense feina tampoc reben cap prestació, raó per la qual la crisi està desbordant també els serveis socials i les entitats que atenen persones en situacions de vulnerabilitat social. Tot això es comença a reflectir en les queixes recollides per la síndica de greuges de la ciutat, que detecta un increment de les persones que denuncien no poder pagar l'habitatge o accedir als serveis social.

CRÍTIQUES AL TRASLLAT

El Departament de Treball parla d'un trasllat provisional, que es fa perquè l'oficina ha quedat petita i cal buscar un nou local que permeti millorar les dependències. Però tot i aquest caràcter provisional, la Generalitat parla d'un procés llarg i no dóna cap data per a la reobertura de l'oficina al barri. Davant d'aquesta situació, Jordi Falcó, del Centre Social de Sants, afirma: «No entenem quina millora de servei és aquella que obliga el veïnat a desplaçar-se a l'altra banda de la ciutat, o que t'obliga a emprar mitjans –el 012 o Internet– amb què no tothom es troba còmode.I menys en aquests temps de crisi, amb el conseqüent increment de les necessitats de fer servir aquestes oficines». Altres usuaris destaquen que «si bé és cert que l'oficina està desbordada, es podria buscar un local nou sense tancar-la».

L'acció

Jornada de lluita contra la crisi

Tot i el silenci dels grans mitjans de comunicació, el treball contra la crisi dels moviments socials segueix ben viu. Una prova d'això és la Jornada d'Accions Descentralitzades del 20 de febrer, organitzada per les plataformes, organitzacions i col·lectius que participen a la campanya «Que la crisi la paguin els rics».

Amb la jornada, més enllà d'assenyalar els responsables de la crisi o de denunciar unes respostes governamentals al servei dels més poderosos –com ara les ajudes milionàries als bancs–, es pretenia començar a preparar la setmana de lluita convocada pel Fòrum Social Mundial per a finals de març.

La comissió Anticrisi de l'Assemblea de Barri de Sants es va sumar a aquesta iniciativa. Inspirant-se en la frase de Bertold Brecht «Què és robar un banc comparat amb fundar-lo?», van voler denunciar el paper dels bancs en la crisi actual, visibilitzant que les entitats financeres continuen guanyant quantiosos beneficis a costa de la classe treballadora. L'important desplegament policial no va poder evitar que es mostressin diverses pancartes.

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

S'escalfa el debat sobre les festes

El projecte de remodelació del parc de l'Espanya Indistrial, entre abril i novembre, ha reobert el debat sobre la ubicació de la Festa Major Alternativa (FMA). L'Assemblea de Barri de Sants (ABS), recolzada per diverses comissions de carrers i entitats, fa mesos que ha presentat la demanda de celebrar la propera edició (la quinzena) al parc. Malgrat que encara no ha rebut cap resposta, l'ABS manté la voluntat d'utilitzar aquest espai i avisa que la reforma no pot servir d'excusa al Districte per evitar el debat entorn de l'emplaçament definitiu de la FMA i afirma que el fet que la reforma no sigui substancial i es faci en dues fases pot permetre l'ús de parts del parc per a les festes.

Èxit del Febrer Llibertari

El Febrer Llibertari segueix amb èxit de participació en moltes de les seves activitats. Al llarg del mes s'han fet actes tan diversos com exposicions, tallers, xerrades i passis de vídeo. Molts veïns també es van apropar al mercat d'intercanvi de la plaça de la Farga i a la ruta històrica que va recórrer els principals escenaris del Sants obrer. Enguany les activitats s'allargaran fins al 8 de març.

El David de La Fornal no serà empresonat

L'Audiència Provincial de Barcelona va aturar l'empresonament de David Sànchez, l'insubmís vilafranquí, en considerar prescrits els seus antecedents penals d'insubmissió al servei militar obligatori. Precisament aquests antecedents eren l'argument utilitzat per Isabel Gallardo, jutgessa titular del cas, per decretar el seu ingrés a presó, ja que se sumaven a la condemna d'un any de reclusió per la seva participació a la manifestació del 12 d'octubre del 1998. El grup de suport va fer una roda de premsa en què es van mostrar satisfets pel desenllaç del cas, però van alertar dels nous possibles empresonaments d'activistes dels moviments socials, entre els quals destaquen una noia imputada per l'okupació de La Quinkalla, a Sants, i dos manifestants del 12 d'octubre del 1999.

Solidaritat amb Euskal Herria

Les Cotxeres de Sants van ser un dels escenaris de la III Setmana de Solidaritat amb el Poble Basc, celebrada arreu d'Europa. Més de 200 persones es van aplegar a l'acte, organitzat per Amics i Amigues d'Euskal Herria, que coincidia amb l'inici de la campanya per les eleccions autonòmiques basques, en què l'esquerra abertzale ha vist vetada la seva participació. La llei de partits, que és el que empara la decisió de l'Audiència Nacional, ha estat darrerament qüestionada pel relator especial de les Nacions Unides per la promoció dels drets humans.

Futur incert a l'Orfeó de Sants

El 7 de febrer es va celebrar l'assemblea extraordinària de l'Orfeó de Sants, promoguda per una part dels seus membres i on s'havia de decidir si tirar endavant el nou projecte de l'Orfeó, un projecte que no havia estat aprovat pels socis. Els vots a favor de la continuïtat del projecte van superar en quatre els que s'hi oposaven. Davant d'aquest resultat el grup impulsor de l'assemblea afirma: «Una diferència de quatre vots, d'entre 164 votants, no els dóna cap autoritat per tirar-lo endavant. Cal un mínim consens i no hem tingut cap senyal d'apropament del Consell Directiu per treballar conjuntament».

El grup de socis promotors de l'extraordinària també assenyala que properament se celebrarà l'assemblea ordinària, en què es renoven part dels càrrecs del consell directiu. Aquest grup no es vol presentar a l'assemblea si abans no es clarifiquen l' estat dels comptes corresponents a la cessió de l'antiga seu, la compra de la nova i les adjudicacions d'obra d'aquesta, que la direcció no ha mostrat.

Parèntesi

LLIBRE

La Semana Trágica

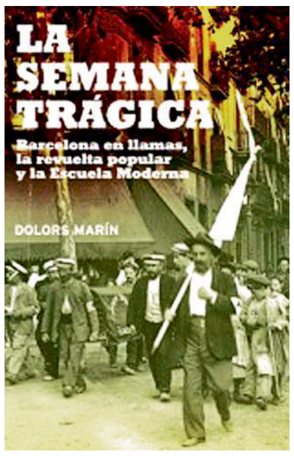
DOLORS MARÍN
LA ESFERA DE LOS LIBROS

Amb l'obra que duu per subtítol *Barcelona en llamas, la revuelta popular y la Escuela Moderna*, l'autora recupera la revolució que va sacsejar Barcelona el 1909 i les circumstàncies al voltant de l'execució de Francesc Ferrer i Guàrdia, pedagog llibertari i creador de l'Escola Moderna.

L'origen de la revolta el trobem en la vaga general de juliol del 1909 per impedir que els reservistes embarquessin cap a la guerra del Marroc, fet que va propiciar un seguit de revoltes a Barcelona i a altres poblacions en les quals es van cremar esglésies, escoles i convents. La revolta va representar una confrontació a peu de carrer de dues formes d'entendre la vida, el treball, la ciència i les relacions interpersonals, i va visibilitzar el descontentament social i noves formes d'organització, com ara centres obrers, escoles i i cooperatives.

La publicació d'aquest llibre coincideix amb les celebracions del centenari d'aquest capítol de la cultura llibertària catalana i de l'organització de grups d'afinitat anarquistes.

Elba Mansilla
La Ciutat Invisible

MÚSICA

Massa sang

BANDA BARRETINA
RADIKAL RECORDS

Primer treball oficial d'aquesta banda del Vallès Occidental, i primera entrega també del segell Radikal Records que no s'emmarca en el gènere punk-rock. Dues novetats a tenir en compte i que es troben en el camí amb aparent normalitat. Banda Barretina es declara un grup crític, reflexiu i contundent que es transmet per mitjà d'una barreja festiva de ritmes. Aquests ritmes inclouen el folk, el reggae i, com no, la rumba.

En definitiva, mestissatge i ganes de festa amb molt bones intencions i amb un esperit aparentment aventurer. Segurament el seu directe serà més explosiu que el so d'aquest disc que no acaba de caminar. Esperem tenir oportunitats ben aviat de tastar i escoltar la seva música en directe i fer-los companyia. Demostren empenta i, de repertori, segur que no els en falta.

David Vázquez

CINE

Slumdog millionaire

DANNY BOYLE I LOVELEEN TANDAN

A punt de ser estrenat només en DVD, aquest film s'ha convertit en la sorpresa de la temporada. Després de problemes financers, la productora va poder-ne finalitzar el rodatge i va ser la desconfiança en el seu rendiment el que va propiciar una estrena limitada en algunes sales dels EUA i de la Gran Bretanya. Però a partir d'aquell moment l'efecte boca-orella va funcionar de tal manera que es va convertir en un dels majors èxits de la temporada, guanyadora de diversos Globus d'Or, Bafta i candidata a 10 Oscar. L'èxit es deu a un excel·lent guió que atrapa l'espectador durant les dues hores de projecció. La vida d'un noi criat als carrers de Bombai que arriba a la final del concurs televisiu *Vol ser milionari?* està plena de moments de gran duresa però també d'altres de divertits i entranyables. Cal destacar que el rodatge s'ha realitzat totalment a l'Índia i ens submergeix en aquest món ple de contrasts. També la música al més pur estil Bollywood és molt destacable.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

DropBox, còpies de seguretat i compartició de dades

DropBox és una aplicació que un cop instal·lada crea una carpeta en els teus documents de l'ordinador. Aquesta aplicació fa una còpia de seguretat de tot el que es guardi en aquesta carpeta, de manera que sempre tindrem els documents salvats en cas de tenir un accident.

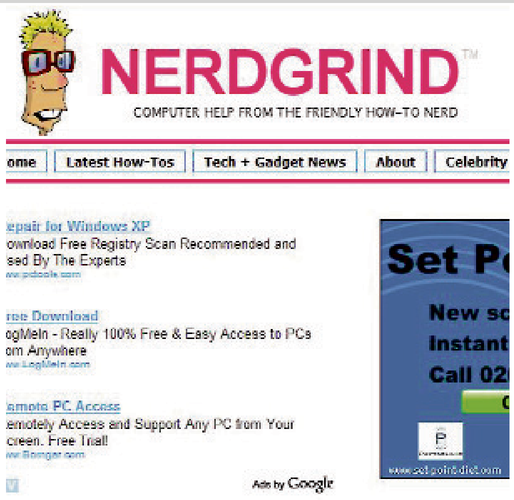
Però DropBox ens ofereix més possibilitats: si usem diversos ordinadors (a casa, a la feina, etc.) i hi instal·lem en tots aquesta aplicació, el contingut de la carpeta se sincronitzarà entre tots els ordinadors. D'aquesta manera, per moure documents d'un ordinador a l'altre, no caldrà ni llapis, ni CD, ni res: automàticament per Internet se sincronitzaran els documents.

I encara ens ofereix un altre servei. Podem compartir carpetes entre diversos usuaris registrats en aquesta plana. Així, diversos usuaris poden treballar amb els mateixos fitxers, cadascun des de casa seva. L'únic problema que té, és que hi ha una capacitat màxima de 2 Gb per usuari.

Sens dubte, és una aplicació que val la pena provar i usar.

Per a més informació podeu consultar: www.getdropbox.com

Bernat Costa

UN TOMB PEL DICCIONARI

ESPELMA
Si volem mantenir una estança il·luminada sense fer servir llums elèctrics, necessitarem segurament candeles o espelmes. És ben sabut que estan formades per unes metxes envoltades d'una substància que es consumeix lentament amb la flama. Aquesta substància pot ser la cera, provinent de les abelles, o l'esperma de balena, una pasta extreta del crani i el dors de les balenes i anomenada així perquè té una viscositat semblant al semen. El fet que moltes candeles hagin estat elaborades amb esperma ha estat la causa que s'anomenessin espelmes, amb aquest petit canvi de consonants.

Jordi Esteban, DECLC, V, 636

LA CANÇÓ

Carnestoltes

La nit de Carnestoltes
el desig camina sense disfressa,
el sol no té pressa a eixir
i la lluna menja esclata-sangs màgics
per no dormir.

...I les veus no callen.

Carnestoltes moltes voltes
la carn vol carn,
que no s'acabe la nit
sense tornar-te a llepar.

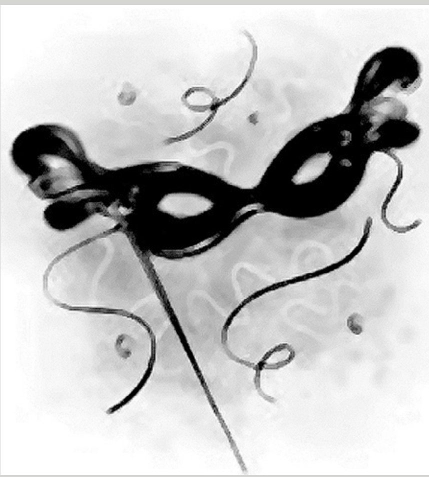
La nit de Carnestoltes
no tenen amo els carrers del meu poble,
ni alcalde ni Guàrdia Civil
i les veus no callen
i els carrers s'encenen tota la nit.

... I les veus no callen.

Totes les bruixes
ballen llibertines al meu cap
i encara t'estime quan les despulle excitat.

La carcassa que disfressa
la pena en vida
la mentida, la fugida.
Una nit és una nit
beuràs mil gots d'oblit i alegries.

La Gossa Sorda

RACÓ HISTÒRIC

La història de Sants en vinyetes

Des que les vinyetes satíriques van fer aparició als diaris sempre han estat el blanc de moltes polèmiques, i molts dibuixants han patit persecucions i censures. En els darrers anys hem pogut viure'n diversos episodis, com ara la censura de la portada de *El Jueves* o les reaccions que va produir la caricatura de Mahoma.

Podem entendre la força que arriba a tenir una vinyeta si recordem que un dels principals episodis de la història moderna de Catalunya, l'assalt a *El Cu-cut* i la posterior creació de la Solidaritat Catalana, no es podria explicar sense la vinyeta que Joan Garcia Junceda va fer escarnint l'exèrcit espanyol per les derrotes que patien a les colònies.

Així doncs, a finals del segle XIX i al llarg de tot el segle XX, van ser moltes les publicacions, de totes les tendències polítiques, que o bé van incloure vinyetes als seus diaris o bé van arribar a publicar revistes satíriques, tals com *L'Esquella de la Torratxa*, *El Cu-cut* o *El Be Negre*.

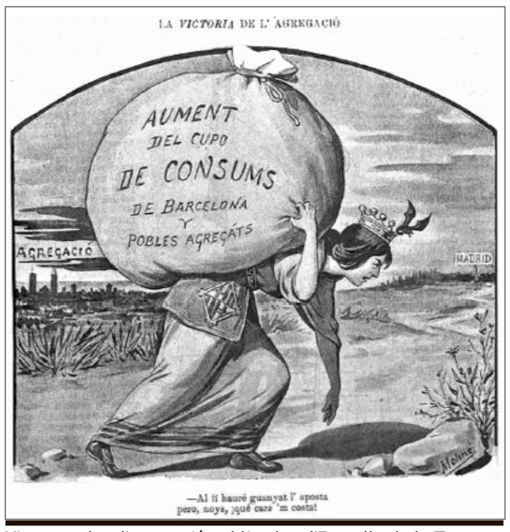
Tot això fa que, des d'un punt de vista històric, les vinyetes permetin fer-nos una idea de quins eren els comentaris que es devien escoltar pels carrers de la ciutat.

A la història de Sants hi ha un parell d'episodis que van produir vinyetes abundants. El primer, ja comentat en aquesta secció, va ser l'intent de cremar Santa Maria de Sants l'any 1936 i la posterior troballa d'un arsenal de fusells a la parròquia. Allò va suscitar, fins i tot, una portada a *L'Esquella de la Torratxa*.

Però si un episodi va generar moltes vinyetes va ser l'agregació de Sants i de la resta de pobles a Barcelona l'any 1897. Les planes dels diaris i de les revistes satíriques van anar plenes d'acudits referits a l'agregació i al fet que la decisió final fos un Reial Decret de Madrid.

Podem trobar algunes vinyetes superficials que simplement fan *conya* amb el terme *agregació*, afegint-li un significat sexual. Un bon exemple és un on apareix un vell preguntant-li a una vella: «Què en pensa de l'agregació?», i la resposta d'aquesta és: «Fugi! nosaltres ja no estem per aquestes coses».

Però també podem trobar certes vinyetes més profundes, on es fan al·legories dels diversos pobles entrant a Barcelona, i on aquesta els explica els grans avantatges de la ciutat. D'altres destaquen el fet que el decret arribés durant la Pasqua del 1897 tot dibuixant ous, mones i caricatures d'Alfons XIII.

Vinyeta sobre l'agregació publicada a l'Esquella de la Torratxa

Però una de molt significativa és, de nou, una al·legoria de Barcelona caminant cap a Madrid, carregant un gran sac amb els consums i amb el text «Al fi hauré guanyat l'aposta però, noys, que cara'm costa».

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

La flor més femenina, l'escarxofa

«Escarxofes, escarxofes! Tendres i maques». Així definia Dalí aquest vegetal que alhora era la seva paraula preferida. I així mateix te les podria vendre, tot cridant, una mestressa del mercat. Com molts altres vegetals, la carxofa va ser obtinguda després de cultivar la seva varietat salvatge, el card. Si l'observeu, és el card just abans d'obrir-se, de madurar. Nosaltres la collim en aquest moment, just per aprofitar la seva part més comestible, el cor. La llegenda ens parla d'una dona molt bella que va enfurismar els deus i va ser convertida en card. Des de llavors, recepten carxofes per refer la libido masculina. La història no queda tan lluny: al segle XV era aliment de pobres, però quan Caterina de Mèdici se l'emportà de la Toscana a la Cort francesa va gemerar fogots a tot el seu seguici i s'inicià la seva popularitat. Si tirem cap a casa, trobem la carxofa del Prat, en lluita per aconseguir el segell de qualitat d'Indicació Geogràfica Protegida (IGP). Amb la introducció del regadiu a mitjan segle XIX, el microclima de la zona i la facilitat de distribució, la carxofa n'ha esdevingut el conreu estrella.

La recepta: crema de carxofes

INGREDIENTS
- 2 kg de carxofa
- 1 l d'aigua
- 20 ml d'oli d'oliva
- 40 g de farina
- Sal i pebre

ELABORACIÓ
Primer netegeu les carxofes. Retireu-ne les fulles externes, talleu-ne la punta i netegeu el tall repelant-lo amb una ganivet. Un cop teniu el cor net, deixeu-lo en aigua freda amb uns pals del julivert per evitar que s'oxidi. Aquest té el mateix efecte que la llimona però no hi aporta gust. Poseu la resta d'ingredients en una olla i bateu-ho per desfer la farina. Incorporeu-hi els cors, poseu-ho al foc, i deixeu que bulli 15 minuts. Passeu-ho per la batedora i coleu-ho. Així evitareu els pèls de la carxofa. Aquesta crema està boníssima amb uns dauets de pernil saltats.

Núria May Masnou

En moviment

RACÓ DEL CASAL

La fem o ens la deixem fer?

Casal Independentista de Sants

Des que el capitalisme és capitalisme i el liberalisme, la seva coartada ideològica han insistit a convèncer-nos que qualsevol crisi econòmica tenia causes alienes al mateix sistema. Aquesta és conseqüència de l'excés de cobdícia dels senyors que es van dedicar al negoci de les hipoteques *subprime*. Per què s'hi dedicaven, havent-hi tantes i tan honroses maneres d'explotar el treball?

L'estratègia global davant la crisi del petroli va ser liberalitzar els mercats financers. L'objectiu: facilitar l'obtenció de beneficis especulatius davant la impossibilitat d'obtenir-ne prou en activitats productives. No cal explicar com va quedar de reforçada ideològicament aquesta estratègia amb l'ensulsiada de la URSS.

Ara, el cicle de bonança (per a alguns) que es va encetar es tanca estrepitosament i tot és conseqüència d'uns actius *tòxics* completament aliens, naturalment, a l'essència del sistema. Però aquests actius (i l'estancament dels salaris, i tantes coses més) són la conseqüència inevitable d'un model econòmic en el qual és millor negoci especular financerament que produir béns reals.

La broma que ha alimentat l'opulència d'alguns ens costa ara milers d'acomiadaments cada dia. Però no cal patir, la precarització que se'n deriva alimentarà l'opulència d'uns altres (o els mateixos) en forma de treball temporal, economia submergida, acomiadament lliure, etc. Ho arreglaran els que ens hi han portat? Esperarem que ens defensi CCOO?

L'alternativa a aquestes sortides impensables passa per l'autoorganització dels explotats: treballadors (autòctons i immigrants), aturats, estudiants, autònoms. La política si no la fas te la fan. I no al teu gust. Al gust del qui la fa i el qui paga per fer-la.

Memòria cooperativa d'un barri

A inicis del segle passat, el cooperativisme va prendre força en barris obrers i populars com els nostres. Entre l'any 1885, quan una nova llei d'associacions va permetre constituir societats obreres, i l'any 1939, en què la victòria del feixisme va esclafar qualsevol expressió de democratització social, van florir multitud de locals obrers, mutualitats, cooperatives o ateneus.

Ivan Miró
La Ciutat Invisible

Aquests locals obrers, mutualitats, cooperatives o ateneus eren la plasmació, d'una banda, del desig de la classe treballadora emergent d'expressar la seva subjectivitat i, de l'altra, de la necessitat d'establir mecanismes de solidaritat entre els sectors més explotats del capitalisme industrial, en uns anys en què no existia l'Estat de benestar.

Pel que fa al cooperativisme, es van implantar sobretot fórmules vinculades al consum, que permetien una capacitat de compra col·lectiva –i, per tant, més forta– per part dels obrers i així obtenir uns preus més econòmics. A Hostafrancs, algunes van ser la Cooperativa La Balança Econòmica (1903-1912) i la Cooperativa Economia Social (1912). De Sants, en podem destacar les següents cooperatives de consum: La Formiga Obrera (1885), La Igualtat (1892-1894), La Lleialtat Santsenca (1892-1936), La Nova Obrera de Sants (1903-1912), El Progrés Santsenc (1907-1925), L'Empar Obrer (1912), L'Amistat Santsenca (1911), L'Actuació Econòmica (1917-1922) i La Igualtat Cooperativista (1923). A més d'altres d'especialitzades com ara la Farmàcia Cooperativa Popular (1910) i el Forn Col·lectiu de Sants (1914).

> «Es van implantar, sobretot, fórmules vinculades al consum»

També van néixer experiències com les mutualitats cooperatives, una garantia contra la malaltia o la vellesa en uns temps sense seguretat social ni jubilacions. Com la Societat de Socors Mutu La Igualtat (1891-1904), de Sants, i la Mutualitat Escolar Nostra Guardiola (1918), del barri d'Hostafrancs. I cooperatives de producció, constituïdes per treballadors d'un mateix ofici que s'estimaven més treballar per ells mateixos que no ser assalariats d'un patró. Als nostres barris cal destacar la Cooperativa de Producció La Redemptora, d'obrers rajolers i que va viure diferents períodes entre 1899 i 1928, i la Cooperativa Obrera de Cadiraires, rellevant sobretot durant els anys vint.

FRUITS DEL COOPERATIVISME

Aquestes experiències de cooperació social, escampades per tots i cadascun dels barris obrers, teixien una xarxa de relacions d'ajuda mútua, de solidaritat i de capacitat col·lectiva d'organització que es basaven en una sociabilitat de barri. Com suggereix l'historiador Chris Ealham, constituïen una veritable esfera pública proletària. Sumades als ateneus obrers o als centres de treballadors (que evolucionarien cap al sindicalisme revolucionari), oferien un bon contrapès de cara a crear conflicte social, necessari no només per limitar els abusos del capitalisme industrial, sinó per somiar una societat que anés més enllà de la mercantil. Prova de l'activació d'aquelles xarxes socials van ser les vagues generals revolucionàries del 1902 i del 1909, batejada per la burgesia com la *Setmana Tràgica*. Un alatra prova és, fins i tot, la capacitat dels i les treballadores catalanes a l'hora de fer front a les col·lectivitzacions del 1936.

Avui, d'aquelles experiències, en queden documents en arxius, records en els familiars dels qui hi participaren, i, sobretot, alguns edificis d'aquell patrimoni cooperatiu, com La Lleialtat Santsenca, del carrer Olzinelles, i la Popular Santsenca, del carrer Premià.

Cooperativa Modelo del segle XX, al carrer Robrenyo, fundada el 1901. **ARXIU HISTÒRIC DE SANTS**

> «Les cooperatives constituïen una veritable esfera pública proletària»

NOU PROJECTE COOPERATIU

Amb el Projecte Barri Cooperatiu, impulsat des de La Ciutat Invisible i la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya, volem recuperar part d'aquest bagatge, però no com memòria històrica, és a dir, passada, sinó com a memòria política que ens ajudi a crear noves experiències de cooperació social per als dies vertiginosos d'avui.

Més informació a: http://www.santscoop.blogspot.com

Plenari de la segona trobada de la Repera. HTTP://REPERA.WORDPRESS.COM

Segones Jornades de la Repera

Les Primeres Jornades de la Repera van servir per facilitar un espai de trobada i treball i per reforçar les relacions entre la pagesia i el consum organitzat.

Cooperativa Germinal

En aquestes segones trobades es van establir els principals eixos de treball comuns, entre grups de consum i diferents projectes de producció. Aquestes trobades son un mitjà per defensar altres maneres de produir, consumir i tractar la terra.

El moviment agroecològic va néixer fa més de 15 anys com a reacció i alternativa al model neoliberal. Defensa altres maneres no només de produir i consumir sinó també de relacionar-se i tractar la terra. És tot un procés que cal anar construint entre els actors implicats. Dos d'ells són el consum organitzat i la pagesia, que des de fa ja un temps tenen pendent tractar qüestions que avui encara sembla que estan estancades.

Les Jornades de la Repera volien facilitar aquest espai de trobada i treball entre ambdues parts. La primera edició va ser el 15 de juny del 2008. Tenia com a objectiu principal fer una fotografia del moviment i provocar la interrelació entre tots aquells que en formem part. Va permetre conèixer on estàvem i quines eren les nostres necessitats i febleses, elaborar una base de dades, crear sinergies, adonar-nos de la quantitat de grups de consum que estaven naixent, etc. Això va fer aixecar els ànims per seguir lluitant.

El moviment va proliferant, el nombre de grups de consum està augmentant exponencialment i actualment som més de 80 a tot Catalunya, i els pagesos es van animant. Ara ja estàvem en contacte. La segona edició es va celebrar el 7 i 8 de febrer, a Igualada. En total van assistir-hi unes 130 persones, representant 30 grups de consum i 20 projectes de producció.

PRINCIPALS EIXOS DE TREBALL

Es van explicitar les raons que generen la necessitat de desenvolupar un Sistema de Garantia Participatiu (SGP) a partir d'una valoració crítica a la certificació oficial i la seva relació amb el procés creixent d'industrialització de l'agricultura ecològica, amb menció explícita del nou reglament europeu. En aquest context, es van situar les limitacions i insuficiències dels consells reguladors d'agricultura ecològica i es van presentar els principis i continguts dels SGP amb base a diverses experiències pràctiques, una d'andalusa i una de boliviana.

> «La Repera ha de decidir si esdevé quelcom continuat en el temps»

D'altra banda, es van presentar diferents experiències per tal de provocar sinergies i crear, per exemple, una central de distribució per a l'àrea metropolitana, o algun mecanisme per afavorir la disponibilitat en territoris menys densos.

A més, es va posar l'accent sobre el concepte de *qualitat*, que sempre crea controvèrsia. Realment, en la relació directa, necessitem unes normes de qualitat?

Un altre eix va ser la planificació i la compensació de riscos. La gran indústria ha fet de la natura, el clima i els consumidors un joc de variables previsibles. Però què fem nosaltres? Qui ho assumeix: consumidors o productors? I si trenquem el binomi consum-producció i construïm plegats una bona planificació?

Per últim, vam debatre sobre què aporten i què podrien aportar els consumidors organitzats a la lluita catalana per a la sobirania alimentària, en el marc de les properes mobilitzacions contra l'agricultura i l'alimentació transgèniques, el supermercadisme i per a la sobirania alimentària. I, d'altra banda, què ens porta a participar en col·lectius que treballen per un consum crític?

VALORACIÓ

Els espais formatius de treball van donar els seus fruits: van sorgir grups de treball, de distribució i SGP que a poc a poc aniran sent autònoms.

Paral·lelament, la Repera ha de decidir si esdevé quelcom continuat en el temps, si es transforma o si es fusiona amb altres projectes. La realitat és que encara queda molt per treballar, sobretot pels grups més veterans, i molta formació per fer, als nous que comencen. El més important, però, és trobar espai on poder coordinar-nos pagesia i consum organitzat.

Més informació a:
http://repera.wordpress.com

LA BORDETA MON AMOUR

Nous horaris, més serveis

Comissió de Veïns de la Bordeta

L'associació de veïns del Centre Social de Sants ha ampliat el seu horari d'atenció al veïnat. Des del passat mes de febrer obre al matí i a la tarda. Aquest canvi ha estat possible gràcies al fet que els locals de l'associació de veïns són la seu física del desenvolupament de dos projectes adreçats a la població i les entitats de Sants i, en particular, de la Bordeta.

Immigració i Convivència és el nom que rep un dels projectes. Els seus objectius són la creació d'un espai, un punt d'informació, que atengui i informi les persones immigrades; la creació d'una web amb la informació de recursos per als immigrants adreçada a les entitats i els col·lectius del barri i, finalment, fer xarxa social entre les entitats autòctones i les entitats d'immigrants.

Xarxa Social i Territori és el segon dels projectes. Els seu objectiu principal és l'elaboració d'un catàleg dels serveis i les activitats que les entitats del barri de la Bordeta ofereixen al veïnat amb la finalitat de potenciar i millorar la xarxa social ja existent al barri.

Així, mentre es treballa de manera prioritària en el desenvolupament d'aquests dos projectes, el Centre Social de Sants veu ampliat el seu horari d'obertura al públic i, d'aquesta manera, pot oferir a tothom l'ampli ventall de serveis i atencions que les entitats i els col·lectius que tenen seu a l'associació ofereixen de manera continuada i permanent.

Comentem també, a efectes de novetat, l'última incorporació de serveis que s'ofereixen al Centre Social de Sants. Es tracta d'un Punt d'Informació sobre Assetjament Immobiliari, que té com a finalitat i objectiu treballar aquest greu problema de la ciutat que, gairebé sempre, afecta la població més gran i amb menys recursos econòmics i, per tant, més indefensa.

Cultura

Carnestoltes amb demandes socials

Algun dels actes del Carnaval de Sants es van celebrar sota el lema «Apadrina un banquer».

Agus Giralt
Sants

El Carnestoltes va celebrar-se durant la setmana del 16 al 21 de febrer. Després de l'Ambaixa, celebrada a les escoles del barri, i de l'Arribo de Sa Majestat el Carnestoltes, els actes més multitudinaris van tenir lloc el dissabte 21.

El matí del dissabte es va celebrar al Parc de l'Espanya Industrial el Carnaval Infantil, al qual es van apropar algunes de les entitats de lleure de Sants i moltes famílies. Els més petits van poder gaudir de tallers de maquillatge i de confeccció de disfresses, així com d'una xocolatada i l'animació infantil de Pep López i Sopars de Duro.

A la tarda, va tenir lloc la Rua, on van participar unes 1.600 persones en un total de 33 comparses, formades per les entitats més diverses, que van anar recorrent la carretera de Sants i de Creu Coberta.

Un moment de la Rua de Carnestoltes a la carretera de Sants. **MARÍA CANDELA**

El tema més recurrent del Carnestoltes d'enguany va ser, sens dubte, la crisi. Sota el lema «Apadrina un banquer», es va poder veure desfilar una comparsa relacionada amb l'especulació i els danys que ha generat en l'economia.

Enguany es van donar tres premis: el primer se'l va endur la comparsa del Mercat de Sants, el segon va ser per a la plaça de la Farga i el tercer, per al grup bolivià Gorinca. El jurat, format per membres de les comparses, va valorar aspectes com el treball que hi ha a preparar les disfresses, la imaginació a l'hora d'escollir el tema, la coreografia i la posada en escena.

Els actes van finalitzar el dia 25 amb l'enterrament de Sa Majestat el Carnestoltes i amb una sardinada popular.

Sants Ona Lliure ja emet

Martí Gutiérrez Farré
Sants

Des de principis de gener es poden escoltar i descarregar per Internet dos dels programes emesos setmanalment per la nova ràdio del barri, Sants Ona Lliure. «Entropia» i «El Cargol de Sants» són les dues propostes inicials en senyal digital. La primera es tracta d'un projecte d'acció cultural i la segona ens atansa a les propostes de consum biològic i a l'ecologisme en general.

Es té previst que abans de l'estiu es comenci a emetre en senyal analògic. L'ambiciós projecte, amb seu a l'Espai Obert, està obert a noves incorporacions, propostes i programes.

La Xina arriba a Sants

Agus Giralt
Sants

L'Associació Cultural Orígens va organitzar la segona edició del Xinafest, emmarcada dins les celebracions de l'any nou xinès. Aquest festival pretén ser una trobada entre les cultures xinesa i catalana a través d'una completa jornada festiva que va incloure més de 50 activitats.

Els que es van apropar a les Cotxeres de Sants van trobar activitats com tai-txi, conferències sobre adopció, immigració i comerç, tallers infantils, exposicions de fotografia i pintura i gastronomia típica. També es van poder veure manifestacions culturals catalanes, com ara els castells i el ball de bastons.

Activitats com aquesta serveixen d'aparador d'una comunitat tan important com la xinesa. Actualment, a la província de Barcelona resideixen legalment 31.405 xinesos, i és la comunitat xinesa més important de tot l'Estat espanyol.

Contra la crisi, calçots

Oriol Canals i el seu grup van animar la festa a la plaça de Sants. **IRENE**

El Casal Independentista de Sants Jaume Compte va organitzar el diumenge 1 de març la tradicional calçotada a la plaça de Sants.

Irene Jaume Gambín
Sants

Com ja és tradició, el primer diumenge de març es va dur a terme la 22a Calçotada del Casal Independentista de Sants Jaume Compte. Enguany el lema triat va ser «A la crisi i al calçot, llenya i foc» i la seva ubicació tampoc no va variar respecte de les edicions anteriors.

Així doncs, la plaça de Sants va acollir, a partir de les dotze del migdia, una mostra de cultura popular representada per la Colla Bastonera, els Gegants de Sants, els Tabalers i els Castellers de Sants. El president del casal, Agustí Argimon, va llegir un parlament sobre l'escenari, com també ho va fer un representant del grup de persones que treballen la problemàtica de la crisi al barri.

Tota la gent que s'havia acostat a la plaça va poder gaudir del dinar típic: calçots, botifarra, patata al caliu i, és clar, salsa romesco per acompanyar-ho tot. Finalment, Oriol Canals va interpretar cançons per animar, més encara, la jornada del diumenge. Des del Casal Independentista es fa una valoració molt positiva de l'acte, ja que es van vendre 700 tiquets i la jornada va transcórrer dins un ambient festiu i reivindicatiu.

El mostrador

Nous debats o velles lliçons?

Cooperativa Germinal

Segons l'Informe sobre el Comerç Just publicat recentment per SETEM, Catalunya és la comunitat que més diners per habitant gasta en aquest tipus de productes. A més, també destaca que del 2004 al 2007 les vendes del Ccmerç just (CJ) s'han incrementat considerablement. Tot i així, sembla que la crisi no només ha afectat sectors com la construcció i l'automòbil, sinó també aquest tipus de comerç alternatiu.

En qualsevol cas, el CJ s'ha erigit en els darrers anys com una forma de reivindicació contra les condicions injustes del comerç internacional i com una eina de desenvolupament sostenible per als països del Sud. El CJ no només és «venda de productes» elaborats sota criteris de remuneració justa, respecte per al medi ambient, promoció de la igualtat de gènere i foment dels drets laborals. El CJ és també incidència política i, alhora, sensibilització de la ciutadania vers les injustícies provocades per la globalització.

Però el CJ tampoc es pot aplicar de qualsevol manera. Tot i els avenços assolits en el moviment en els últims anys, queden encara molts debats oberts, com per exemple, l'adequació dels sistemes de certificació, el model de distribució d'aquest tipus de productes, la seva creixent implantació als supermercats –que no són precisament un exemple de justícia social– i la coherència (i sostenibilitat) de consumir productes provinents de l'altra punta del món. Òbviament tots aquests són temes que estan sobre la taula, i que com a consumidors i consumidors crítics hauríem de conèixer una mica més a fons o, si més no, plantejar-nos de tant en tant.

No obstant això, dins el mateix moviment sembla que van sorgint respostes a totes aquestes qüestions i que, com a mínim, una bona part dels agents implicats comencen a promoure cada cop més un CJ renovat i transformador. Un CJ vinculat a l'economia solidària i la sobirania alimentària –com s'ha demostrat a l'Amèrica Llatina–, el CJ entre països del Sud o, fins i tot, un CJ reivindicatiu, com podem veure en les actuals lluites contra els AdA (acords de lliure comerç).

En qualsevol cas, esperem que en aquests moments de trasbals econòmic mundial puguem aprendre d'aquest camí recorregut fins ara pel moviment, i que encara en quedi molt per recórrer!

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Acte del col·lectiu Negres Tempestes a Castellserà organitzat per A les Trinxeres. **A. O.**

A les trinxeres per la justícia social

La província de Lleida és la més extensa i menys poblada de Catalunya. Amb una superfície de poc més de 12.000 km^2 i uns 420.000 habitants, la seva densitat de població és d'aproximadament 35 persones per km^2. Malgrat això, la capacitat de la gent per organitzar-se i donar resposta als problemes que pateixen és remarcable.

Tomi
Lleida

Nascuts oficialment l'any 2000, tot i que les diverses persones que funden el col·lectiu ja havien format part d'altres lluites reivindicatives, els Trinxats sorgeixen al voltant del *fanzine A les Trinxeres* per involucrar-se en totes aquelles dinàmiques que aposten pel canvi social des d'una perspectiva antiautoritària. L'activitat és molt àmplia i tan aviat es participa en una manifestació a Lleida com es recolza una ocupació a Balaguer, es munta una xerrada a Castellserà o s'organitza un concert solidari a Cervera.

D'aquesta manera, es va creant un ampli teixit participatiu que amb el pas dels anys els ha fet estar presents, de manera directa o indirecta, individual o col·lectiva, a gairebé la totalitat de respostes antagonistes que es plantegen per les terres de Lleida. En l'actualitat, el col·lectiu compta amb una quarantena de membres ubicats majoritàriament als nombrosos pobles que componen les comarques de la Noguera, el Pla d'Urgell, la Segarra, el Segrià i l'Urgell, però amb destacades ramificacions a poblacions més llunyanes com ara a Pont de Suert (Alta Ribagorça) o a Tolba i Saidí (la Franja).

ANARQUISME I ALLIBERAMENT NACIONAL

Amb un funcionament assembleari, són més un grup d'acció a favor de qualsevol causa justa que una organització al servei d'una ideologia tancada i estrica. És per això que, tot i presentar un fort component llibertari (lluita contra els abusos de poder, antifeixisme, solidaritat de classe, internacionalisme, etc.), no deixen de banda la defensa de la realitat cultural i social on estan presents. És significatiu que alguns dels seus darrers actes públics hagin estat xerrades de col·lectius com Negres Tempestes i Yesca, la Juventud Castellana y Revolucionaria.

Un altre tret diferencial és que fonamenten la seva activitat en un anonimat responsable i participatiu, en una suma de voluntats que fuig dels personalismes i l'empenta individual que tan present està en altres organitzacions similars. I que, tot i la serietat de la seva proposta, els seus actes s'impregnen de components de confraternització, enfortiment de les relacions personals i amistat que no deixen de ser immillorables ocasions per compartir bones estones al costat de nombrosos companys i companyes amb ganes de lluitar però amb alegria.

L'aspecte lúdic del col·lectiu també queda reflectit en el Trinxats Futbol Punk, equip que va suar la samarreta al Mundialito Antiracista que va tenir lloc a finals de l'any passat a Alcorcón. També és visible en el fet que molts dels actes que organitzen acaben amb un concert; és per això que els vincles del col·lectiu amb nombroses bandes de l'escena punk és molt estreta: Kafarna, El Oso Yonki, Malos Vicios, Karbunko, Piperrak i els santsencs Ràbia Positiva (un membre dels Trinxats aporta la seva visió sobre la relació amb el grup al DVD *Sentiment, compromís i acció!*) i Evil Minded.

Justament aquesta formació havia de fer la seva darrera actuació aquest 14 de març, després de quinze anys de trajectòria musical dins el circuit del rock alternatiu. Havia de ser a Balaguer, al 4t Festival Solidaritat és Força, convocatòria anual del col·lectiu a les Trinxeres, però les autoritats polítiques i policials hi han posat seriosos problemes burocràtics i, en tancar aquesta edició, el concert està en suspens i possiblement s'ajornarà.

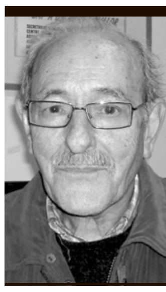
MEMÒRIA HISTÒRICA

Últimament, el col·lectiu està molt involucrat en la tsca perquè no caigui en l'oblit la lluita que van dur a terme les generacions anteriors a nosaltres: es va fer la presentació del llibre *Escola de Rebel·lia*, a càrrec de Ramon Usall, de l'Editorial El Jonc, que relata la història d'un sindicalista, Salvador Seguí (el Noi del Sucre), fill de Tornabous. A més, es va retre un homenatge a Joan Sans Sicart, membre de la mítica Columna Durruti, que va lluitar per terres de Ponent, a qui se li va lliurar una escultura amb un puny alçat aprofitant la presentació del seu llibre *El dia de les sirenes*. I, per últim, es va promoure el record de Francesc Llanes Coll, combatent republicà assassinat a Mauthausen, fent una xerrada a l'institut del seu poble natal, Bellcaire, amb una exposició i un passi de documental i la col·locació d'una placa al carrer que porta el seu nom.

Paral·lelament, s'han dut a terme nombroses sortides guiades pels escenaris del front del Segre i s'està preparant amb molt d'ànims la 6a Marxa dels Maquis per a aquest estiu.

Més informació:
www.myspace.com/collectiua-lestrinxeres

D'un militant històric...

Josep Xarles ha rebut la Medalla d'Honor de la ciutat per la seva tasca incansable de millora del barri i en pro de les reivindicacions veïnals.

... a una repressora que va fer història

Julia García Valdecasas ha mort. La seva gestió al capdavant de la Delegació de Govern va ser una mostra dels anys més durs de l'aznarisme.

SOLIDARITAT

Solidaritat criminalitzada

La fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola demana cinc anys de presó per a Núria Pórtulas, detinguda el feber del 2007, i que serà jutjada en els propers mesos. La gironina, que va passar tres mesos empresonada de forma preventiva sota l'acusació de col·laboració amb banda armada, va quedar en llibertat per la poca consistència de les proves presentades pels mossos, que consistien en els contactes d'una agenda personal, el fet de tenir propaganda anarquista i mantenir contactes amb persones vinculades a l'anarquisme, algunes d'elles empresonades.

El més sorprenent és que dos anys després, la petició fiscal segueixi basant-se en les proves esmentades, aspecte que l'advocat de la defensa assenyala com un «llistat de sospites i hipòtesis», mai com a proves d'un delicte, i en demana l'absolució. D'altra banda, l'assemblea de suport a la jove considera la petició fiscal com un pas més de l'espiral repressiva cap a la solidaritat amb les persones empresonades per causes polítiques i ja han començat les mobilitzacions de denúncia del cas.

Buscofereixo

Aquí teniu el nou espai de Xarxa d'Intrcanvi de Sants (XIS). L'intercanvi del temps es basa en el fet que una hora teva i una hora meva, fora del mercat capitalista, valen el mateix. També en el fet que tots sabem fer alguna cosa o podem aportar algun coneixement, experiència o habilitat. No es vol l'intercanvi recíproc bilateral (A per B, B per A i ja està) sinó l'intercanvi multirecíproc (A per B, B per C, C per D, D per A), més variat i enriquidor. Els intercanvis es mesuren en hores, i perquè siguin equilibrats cal gestionar el temps que cadascú dóna i rep, a través de la web de la XIS, on cada participant té fitxa oberta i registra hores fetes i hores rebudes.

D'altra banda, l'aprofitament d'objectes es basa en la donació desiteressada: si ja no ho necessites, segur que algú altre ho aprofita. Si tens alguna cosa per casa que ja no vols... al contenidor? I si algú altre ho pot aprofitar? Aquí pots anunciar-ho i posar-vos en contacte. O potser necessites alguna de les coses que aquí hi s'anuncien? Aquestes ofertes i demandes es poden seguir també al web de la XIS, i en taulells d'anuncis en locals del barri (de moment a l'Ateneu Llibertari i l'Espai Obert).

Més informació:
http://intercanvis.sants.org
intercanvisants@gmail.com

INTERCANVI DE CONEIXEMENTS

Joies artesanals a mida i al gust: Neus, 657240990

Arranjaments de costura: 677787536

Classes d'escacs: Fran, 667258752

Classes d'iniciació de carioques: Lorena, 654443313 Mañi, 677066124

INTERCANVI D'OBJECTES

Estufa de 125 V i 1.000 W: pepaixa@tinet.cat

Cadires de menjador de fusta diferents: pepaixa@tinet.cat

Música de tot tipus (sobretot pop-rock, clàssics i indie): tonijunyent@hotmail.com

Televisió de 28 polzades: mampefe@hotmail.com

Març de 2009

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Pau Canela, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Miquel Darnés, Anna Farré, Jordi Esteban, Agus Giralt, Irene Jaume Gambín, Martí Gutiérrez Farré, Albert Garcia, David Vázquez, Montse Huguet, Bernat Costa, Núria May Masnou, Jordi Soler, Lancelot, Cooperativa Germinal, Xarxa d'Intercanvi de Sants, Assemblea de Can Vies, Casal Independentista de Sants, Comissió de Veïns de la Bordeta, Eudald Vilamajó, Elba Mansilla, Ivan Miró i Tomi.

ARCADI OLIVERES:

«Benvinguda la crisi, perquè ens durà a decréixer»

Arcadi Oliveres forma part de l'associació Justícia i Pau. **JORDINA**

Les Aules Obertes que s'organitzen a Sant Medir van invitar el mes passat l'economista Arcadi Oliveres per parlar sobre la crisi.

Redacció
Sants

La crisi actual és fonamentalment financera. Internet i la llibertat total de moviment del diner arreu, entre d'altres coses, han fet que l'especulació hagi arribat a un nivells fa uns anys inaudits. L'intent de cobrar un impost per restringir aquesta llibertat de moviment, la taxa Tobi, no rep el suport de cap país. Accions com la de Soros el 1993, en què va fer baixar el valor de les lliures esterlines un 15%, desestabilitzant l'economia mundial, són absolutament legals.

Així que, mentre abans es compraven unes accions i se'n treien beneficis al cap d'anys, actualment es compren i es venen accions amb hores de diferència. Ara bé, aquesta crisi no afecta tota la societat per igual: el tancament de les empreses es dóna per desvergonyiment, no per necessitat. Les empreses continuen tenint beneficis extraordinaris.

Quin paper pot haver-hi tingut la crisi energètica?
Hi ha tres crisis fonamentals: l'alimentària, l'energètica-ecològica i la financera. Cal veure-les les tres en conjunt. La crisi alimentària a nosaltres encara que no ens toca gaire, tot i que sens dubte és la pitjor que pateix el planeta: hi ha 60.000 persones que moren de fam al dia. L'altra crisi, l'energètica-ecològica, en certa manera, podria ser el polvorí que ens fes canviar les nostres actituds i que ens fes resoldre les altres dues crisis.

Jo penso que avui en dia la sortida a la crisi no és tornar al mateix d'abans. L'única resposta possible és decréixer. No podem aspirar a tornar a arribar al nivell anterior, quan cada català està consumint actualment el doble d'energia que el 1985.

Hi ha molta gent que ho passa malament i que ha de créixer, sí. Però el conjunt de la societat catalana i europea no pot créixer, i en aquest sentit diria: benvinguda sigui la crisi, perquè aquesta ens durà a decréixer. Els recursos són molt limitats, el petroli té data de caducitat, el planeta l'estem embrutant, esgotant, escalfant, les espècies van desapareixent... Ens ho hem de replantejar seriosament. Només una cinquena part de la humanitat està malbaratant els recursos del planeta.

«El tancament de les empreses es dóna per desvergonyiment, no per necessitat»

En termes macroeconòmics és possible el decreixement? O aquesta crisi és passatgera i continuarem com abans quan s'acabi?
Abans que es parlés de crisi, l'any 2002, l'ONU, que tots els anys acabats en dos celebra conferència mundial del medi ambient, ja va dir que el consum del planeta era extraordinari, que els 1.200 milions de persones que poblem el món ric fèiem un abús dels recursos, al qual mai tindrien accés les persones del tercer món, i que si s'hagués de fer extensiu als països d'economies emergents (l'Índia, el Brasil, etc.) només seria possible si disposéssim de tres planetes. I com que només en disposem d'un, ens ho hem de repartir bé. I que si volem que el senyor del Camerun pugi una miqueta, un de Barcelona ha de baixar una altra mica.

Però el discurs actual advoca per mantenir aquesta desigualtat, basant-la en el coneixement. Encara que no fabriquem res, direm com han de ser les fàbriques.
Perquè sempre hem volgut mantenir la nostra superioritat, que no és digna. Les societats nostres són massa riques, i volen conservar aquesta felicitat que tenim, que no és mèrit nostre, sinó de l'explotació que hem fet dels altres països. Si paguéssim el cafè al preu que l'hem de pagar, si no prenguéssim la pesca de l'Àfrica, si no anéssim a buscar el petroli com fem, si no cobréssim el deute abusivament, etc., la nostra situació canviaria. És l'abús als altres el que ens fa viure bé.

Per tant, la crisi es pot superar perfectament a base de seguir abusant dels països. D'aquí dos o tres anys hi pot haver una recuperació empresarial, un rellançament del consum; al cap i a la fi la despesa pública dels governs va en aquesta direcció, a reactivar l'economia. De moment, només es fan mesures cosmètiques, com per exemple la d'Obama, que limita els sous dels alts executius als 500.000 euros l'any. Les transformacions veritables que s'estan demanant, com el tema de la propietat de la terra, el perdó del deute extern, la vigilància de les transnacionals, l'aturada de la venda d'armament, etc., no tenen ganes de fer-les.

«És l'abús als altres el que fa viure bé al primer món»

Què creus que han d'aportar els moviments socials en aquests moments?
En primer lloc, informació, perquè l'opinió pública està molt confosa i molt enganyada. Després, establir debats. Si bé ningú no està en disposició de la veritat, s'han d'establir aquests diàlegs, aquestes anàlisis, per veure quines solucions es poden treure. En tercer lloc, han de donar la suficient capacitat organitzativa per sortir al carrer. Cal respondre a aquesta situació, i prendre mesures concretes comunitàriament, com els mercats d'intercanvi que van sorgir a l'Argentina arran de la crisi del 2001.

I, per descomptat, han de tractar d'influir també en la vida política. Encara que no confio gaire en les estructures pseudodemocràtiques que hi ha al món, cal anar a veure els diputats, els regidors, i que facin actuacions. Aquí, però, és especialment difícil.

A països com Suècia, en què els ajuntaments administren el 55 % del diner públic, es pot demanar al Consell del Districte que es gasti bé els diners. Però si ho fa el Govern central, ja és més difícil. Aquí només el 14% del diner espanyol l'administren els ajuntaments.

Vinyeta

Agenda

[DIVENDRES 4 de març]
20.00 | Memòria subversiva (*Anarquimo e sindicalimo em Portugal*). Documental i tapes [Lloc: Ateneu Llibertari de Sants]

[DISSABTE 14 de març]
14.00 | Dinar-debat sobre la dona i la crisi [Lloc: Casal Independentista de Sants, organitza: Assemblea de Joves de Sants i Endavant Sants]

21.00 | Sopador solidari amb l'Ateneu Llibertari de Sants [Lloc: Ateneu Llibertari]

[DIVENDRES 20 de març]
19.00 | Presentació del llibre *La Semana Trágica*. [Lloc: Espai Obert, organitza: La Ciutat Invisible]

[DISSABTE 28 de març]
20.00 | Festa antirepressiva [Lloc: Can Vies]

[DIUMENGE 29 de març]
20.00 | Música en viu i còctels [Lloc: c. Valladolid, 25, organitza: PimPamFilms]

FEBRER LLIBERTARI
[De l'1 al 15 de març]
18.00 | Exposició: moviments llibertaris obrers dels anys setanta [Lloc: Espai Obert]

JORNADES SOBRE SALUT I NUTRICIÓ
[DISSABTE 7 de març]
11.00 | Presentació de les jornades
12.00 | Taula rodona: crudivorisme, veganisme, dieta dels grups sanguinis
14.30 | Menjador vegà crudívor
17.00 | Taller de naturopatia II
21.00 | Sopador vegà segons la dieta dels grups sanguinis
22.00 | Concert de cantautors: Rumbanegra i Rimando la Rabia

[DIUMENGE 7 de març]
12.00 | Taller de biorespiració vivencial
15.00 | Menjador vegà
17.00 | Taller teoricopràctic d'anticoncepció natural
[Lloc: CSO La Farga]